

סבתא מוריה וסבא יוסף

את סבא יוסף לא הכרתי כלל ונותרו רק הסיפורים של אלה שחיו במחיצתו והכירוהו.

בדמיוני הוא מצטייר כאדם משכיל וקפדן שבניו, בנותיו ומשפחותיהם, כיבדוהו ועם זאת קשתה עליהם קפדנותו שלא ידעה פשרות.

אבא, שהיה נכדו הראשון, נזכר תמיד איך בהיותו בן שלוש או ארבע, היה נמלט אל בין העצים מסבא שכל-כך אהב אותו והחליט, שהגיעה כבר העת ללמדו קרוא וכתוב ואילו הוא, הנכד, סבר שמוטב שסבא ירוץ לחפש ולמצוא אותו במקום מחבואו.

ועוד סיפר אבא, כי סבא לא היה דתי, אך הקפיד על שמירת מסורת; עד היום זכורים לו לילות ה"סדר" שאותם ערך סבא יוסף והשתתפו בה המשפחות כולן.

את סבתא מוריה אני זוכרת כאשה קטנה, צנועה ועם זאת פעלתנית אף בשנותיה האחרונות. היא היתה הראשונה שהקנתה לי את האהבה והכבוד לספרים, בדרך המיוחדת שבה נהגה לתת לי אותם במתנה.

על סבתא שמעתי גם מאמי. אמא, שהגיעה לנהלל במסגרת עלית-הנוער מגרמניה וכנערה בארץ חדשה סבלה מבעיות הסתגלות, מצאה בסבתא מוריה אשה מבינה, מעודדת ועוזרת.

עד היום מראה אמא מדי פעם, את ספר "שירי רחל" שקיבלה במתנה מסבתא.

י על

(הנינה הראשונה)